

آبولا

اداره خانبه :
فقطه نجشیه بازارى صاحبگیر خانبه ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستورولوس ده خریدیدیس

Αβ' Ολ' Α

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΠΡΟΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίαν γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίαν φρ. 10
ἑξάμην. » 20 | » ἑξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίαν γρ. 50 | Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΠΟΜΠΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν στρατηγὸς
φὸν Μόλτκε.

Ὁ ἐν τῷ ἀνατολικῷ μετώπῳ δρῶν
στρατηγὸς φὸν Μπόδμερ.

ΕΡΗΣΚΕΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ

Ἐρμηνεύων τὴν ἀντίστοιχον εὐαγγελικὴν περικοπήν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ, ὑπεσχέθη, πρὸς συμπλήρωσίν της, τὴν ἐξέτασιν τοῦ λόγου, δι' ὃν ὁ Χριστὸς ἐπιβάλλει, ὅπως τὰ πάντα ἀγαπῶμεν μετ' Αὐτὸν καὶ ὅπως ἡ ἀγάπη μας πρὸς πᾶν φίλτρον μας διέρχεται διὰ τῆς ἀγάπης Του.

Ἀκολουθήσωμεν τὴν συνοχὴν τῶν ἐπομένων σκέψεων :

Ὁ Χριστὸς μᾶς παραγγέλλει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν ὑπὲρ τὰ τέκνα μας καὶ τοὺς γονεῖς, ὑπὲρ πᾶν ἐν τῇ οἰκογενεῖα μας ἀγαπητόν· ἀπαιτεῖ ἐπίσης τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης μας ταύτης δι' ἔργων, ἤτοι δι' ἐκτελέσεως ὅλων τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ, καὶ μόνον τὴν διὰ πράξεων ἐκδηλουμένην ἀγάπην θεωρεῖ καὶ ταύτην ἀποκλειστικῶς ἀποδέχεται.

Ἄλλὰ ποῖται αἱ ἐντολαὶ τοῦ Χριστοῦ;

Αὗται συνοφίζονται κατὰ τὴν ἰδίαν Του διδασκαλίαν εἰς δύο: τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Πλησίον δέ, κατὰ τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ ἐρμηνείαν, εἶναι ὄχι μόνον ὁ τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ὁ συγγενής, ὁ φίλος, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἄνθρωπος.

Ὡστε, παραγγέλλων ἡμῖν ὁ Χριστὸς νὰ ἀγαπῶμεν Αὐτὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρόσωπον, ἐμμέσως μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἀγαπῶμεν τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἀγάπη μας δεόν νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Πρὸς τί τοῦτο;

Γνωστόν, ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη ἀγάπης. Εἶναι ἡ ἀγάπη ἢ συμφεροντολογικὴ, ἢ ἀγάπη ἢ ἐγωϊστικὴ, ἢ ὑπουλος, ἢ ὑστερόβουλος, ἢ ἀγάπη ἀκόμη ἢ ἐναγής.

Οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν συνιστᾷ ὁ Χριστὸς· τοῦναντίον μάλιστα, μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τὴν ἀποφεύγωμεν, κακίζων πάντας, ὅσοι τὴν ἀκολουθοῦσι τυχόν. Θέλει τὴν ἀγάπην μας ἀγνήν, ἱερὰν, ἀνυστερόβουλον, ἀλτρουϊστικὴν, πλήρη αὐταπαρνήσεως.

Διὰ νὰ κατέχη μία ἀγάπη ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς ἀγνότητος καὶ τοῦ μύρου, πρέπει νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ, νὰ εἶναι οὕτως εἰπεῖν παρ' Ἐκεινοῦ ἠγγυημένη.

Μετ' αὐτὴν λοιπὸν ἀγνήν καὶ καθαρὰν ἀγάπην μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἀγαπῶμεν τὸν κόσμον, ἀγάπην ἄδολον καὶ γνησίαν, ἀγάπην οὐδόλως ἐξαρτωμένην ἐξ ὑπολογισμοῦ καὶ συμφέροντος, ἀλλ' ἀπευθυνομένην κατ' εὐθειαν εἰς τὸ ἀγαπημένον πρόσωπον. Ἀγάπην ἀνευ ὀρίων, καθὼς ἀνευ ὀρίων ἀγάπη ὑπῆρξεν ἢ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲ πρὸς τῆς θυσίας ὑποχωρήσασα. Ἀπαιτεῖται βεβαίως μεγάλη ψυχὴ, γενναιότης καὶ ὑψηλοφροσύνη καρδίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀγάπης αὐτῆς τῆς μεγάλης.

Προφανῆς λοιπὸν πρόκειται εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, δι' ὃν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἀγαπῶμεν διὰ τῆς ἀγάπης Του ὁ Χριστὸς. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἡ ἐξάγνισις τῆς ἀγάπης μας, ἢ ἀποκάθαρσις αὐτῆς ἀπὸ παντὸς ρύπου καὶ παντὸς στοιχείου ξένου πρὸς αὐτήν. Τότε δὲ μόνον, ὅταν ἡ ἀγάπη μας ἀποκαθαρθῇ διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Σωτήρος, τότε φέρει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρετῆς, εἶναι μεγαλοεργός, εἶναι οὐρανία.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Καὶ παραλαύνουν οἱ τύποι, αἱ φυσιογνωμίαι, οἱ χαρακτήρες.

Ποῖος θὰ καυχήθῃ, ὅτι δύναται νὰ τοὺς περιγράψῃ μέχρις ἑνός;

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν οἱ προέχοντες. Καὶ μετὰξὺ τούτων καὶ ὁ τύπος αὐτός, ποῦ τώρα περνᾷ. Παρατηρήσατέ τον καλά, φέρει βαθυχάρακτα τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου του. Βαδίζει καὶ κάθε του βῆμα, νομίζει τις, ὅτι τὸ συνοδεύει ἢ κάλλιον τὸ προηγείται καὶ μία σκέψις σχετικὴ. Ἡ δὲ σκέψις αὕτη, ὁσονδήποτε σύντομος, ὅσον-δήποτε στιγμιαία καὶ ἂν λογισθῇ, πάντοτε εἶναι συνδεδεμένη πρὸς κάθε του κίνημα, πρὸς κάθε, καὶ τὸ μικρότερον ἀκόμη, διάβημά του.

Χαιρετᾷ καὶ ὁμως διακρίνεται εἰς τὸν χαιρετισμὸν του ἐκεῖνον κάποια ἐφεκτικότης, μία μεμετρομημένη προθυμία· βαδίζει καὶ τὸ βῆμά του ἀκόμη ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ρυθμοῦ. Διατὶ συμβαίνει αὐτό; Διότι τὸ πνεῦμά του συνήθισεν νὰ ἐργάζεται ἐπὶ τῶν συνεπειῶν καὶ τῶν μικροτέρων πραγμάτων. Ὁ τύπος οὗτος εἶναι ὁ ὑπολογιστικός, εἶναι ὁ λάτρης τῶν συνδυασμῶν, εἶναι ὁ ὁπαδὸς τοῦ: «τί θὰ γίνῃ κατόπιν;»

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι δὲν εἶναι ἀφειδῆς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις των, διότι φροντίζουν προηγουμένως ν' ἀναμετροῦν τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν, δὲν εἶναι κἂν ἀφειδῆς εἰς τοὺς χαιρετισμούς των, εἰς τὰς γνωριμίας των. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν γνωστῶν των, τῶν φίλων των, δὲν θὰ εὑρεσθε καὶ πρόσωπα ἀπλῆς συμπαθείας ἢ ἐκτιμήσεως. Καθὲν ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ χωρέσῃ εἰς τὸν κατάλογον ἐκεῖνον, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ παρ' αὐτῷ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του, καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι τὸ συμφέρον ἢ ἐκμεταλλεῦσις ἢ ἄλλοι βαθύτεροι ὑπολογισμοί. Δὲν προσφέρετε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; δὲν τοῦ παρουσιάζεσθε ὡς πρόσωπα κατὰ τινα, οἷον ὅποτε, τρόπον ἐκμεταλλεῦσιμα; δὲν θὰ ἀξιοθῆτε τοῦ χαιρετισμοῦ, τῆς φιλίας, τῆς γνωριμίας του.

Ἐπακολουθεῖ μία ἄλλη φυσιογνωμία, ἀρκετὰ γνωστὴ καὶ αὕτη, καὶ ἀρκετὰ εὐδιάκριτος. Εἶναι μία γυναῖκα ὑπὸ μίαν ἰδιαιτέραν ὅλως ὄψιν, εἶναι ἡ ἐργάτρια, ἡ βιοπαλαίστρια.

Τὴν στιγμὴν, ποῦ θὰ τὴν ἰδῆτε, δὲν θὰ μεταβαίῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὔτε εἰς τσάϊα, οὔτε εἰς ἄλλας κοσμικὰς συγκεντρώσεις, καὶ πρὸ πάντων, ὅταν δὲν εἶναι Κυριακὴ, ἢ θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸ σπίτι της εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐργάζεται, εἴτε θὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτό.

Ἐργάζεται μετ' προθυμίαν, μετ' ὄρεξιν, μετ' πόθον, μετ' σθένος, καὶ ὁμως ὅλ' αὐτὰ δὲν ἐκούρασαν τὴν ψυχὴν της, δὲν ἐμάραναν τὴν χάριν τῆς γυναικός, τὴν ὅποιαν μετὰ κάθε τρόπον συγκρατεῖ.

Αἱ ὥραι της εἶναι μεμετρομημέναι, ὥραι ἐργασίας, ὥραι οἰκιακῆς φροντίδας, ὥραι ἀναπαύσεως. Τὰς δύο πρώτας προσπαθεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐπαρκῶς, μετ' ἰστίαν τῶν τελευταίων. Καὶ ὁμως δὲν θὰ τὴν ἰδῆτε ποτὲ οὔτε παρημελημένην, οὔτε κουρασμένην, οὔτε ἀκαλαίσθητον.

Ἴδου μία ἀκόμη διαφορὰ μετὰξὺ ἐργαζομένης γυναικὸς καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἐπίσης ἐργαζομένου. Ὁ δεύτερος, εὐθύς ὡς ἡ ἐργασία του τῷ ἀποβῆ ὀχληρὰ, φορτικὴ, βαρεία, ἀφίνεται νὰ μαμφθῇ ὑπ' αὐτήν. Τὸ πρόσωπόν του ἐκδηλώνει τὴν κούρασιν, τὴν ἀποκαρτέρησιν, τὸν κόρον· παραμελεῖ τὴν περιβολὴν του καὶ δὲν κατορθώνει νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἀνίαν του μετ' κινήσεις, μετ' λόγους, μετ' μορφασιμούς. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ παρατηρήσετε ποτὲ εἰς μίαν ἐργαζομένην γυναῖκα. Εἶναι πάντοτε χαρῖσσα, εἶναι φαιδρὰ, εἶναι ἀξιοπρεπὴς, εἶναι κομψή, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἀπέρητος. Δὲν ἔχει, ἀρὰ γε, τοὺς πόνους της, τὰς ἀπογοητεύσεις της, δὲν ἔχει ἢ ζωὴ τὰς πικρίας της; Πῶς ὄχι; πλὴν ὁμοιάζει πρὸς τὸ πτηνὸν ἢ κότερὸν αὐτὴ, τὸ ὅποιον, ἐν ὄσῳ εἶναι φαιδρὸν καὶ ὑγιές, κελαδεῖ, ὅταν δὲ πάθῃ τι, ὅταν πληγωθῇ, ἀπομονοῦται καὶ σιωπᾷ. Ὅταν ἀκούσῃτε κελάδημα πτυλιού, εἶναι

ὕμνος χαρᾶς· τοὺς στόνους του τοὺς κρύπτει βαθειὰ εἰς τὴν γιγαντωμένην ψυχὴν του.

Εἶναι πουλὶ καὶ ἡ κόρη αὕτη, ποῦ περνᾷ, εἶναι μία εὐγενὴς τῆς κοινωνίας μονάς, αὕτη, ἡ ὁποία χειρίζεται τὴν βελόνην ἢ τὴν πένναν, διὰ νὰ ζήσει καὶ διὰ νὰ παράσχῃ τὴν εὐμάρειαν εἰς τὰς ψυχὰς, ποῦ περιμένουν ἀπ' αὐτήν. Εἶναι μία λεπτὴ ψυχὴ καὶ εὐγενὴς καρδία αὕτη, ποῦ προϋτίμησεν τὸ ἀτελεῖς τοῦ ἐργαστηρίου, τὴν παράδοσιν τοῦ σχολείου ἢ τοῦ γραφείου τὸ δωμάτιον, ἀπὸ τὸ καλλοντήριο ἐν τῷ μυρωμένον, ἀπὸ τὸ ἀδυσίδουτον μπουδουδῶν, ὅπου ἐπιτηδεύεται ἡ καλλονὴ καὶ ὅπου προετοιμάζεται τῆς σαρκὸς ἢ ἐξώνησις. Ἦδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον ἐκεῖνον, διότι εἶναι νέα καὶ ἀρκετὰ εὐειδής· ἠδύνατο ν' ἀφεθῇ εἰς τὴν εὐκολον αὐτὴν κατωφέρειαν, ἢ ὁποία ὑπόσχεται ψιθύρους, σκάνδαλα, πολυτέλειαν, κέρδη. Προϋτίμησεν τὴν ἀγνήν ἐργασίαν, τῆς ὁποίας εἶναι πιστὴ ἱέρεια.

Ἡ κοινωνία ἴσως ἀκόμη δὲν ἐξετίμησεν ἐπαρκῶς τὰς ἱερουργίας αὐτῆς, ποῦ περνοῦν ἀφανῆς διὰ μέσου αὐτῆς, καὶ ὁμως εἶναι ἀξίαι περισσοτέρου σεβασμοῦ καὶ συμπαθειῶν ἀφθονωτέρων.

Γνωρίζετε τώρα τὸν τύπον αὐτόν, ποῦ τώρα περνᾷ; Τὸν βλέπετε ἴσως συχνά, καὶ, οὐχὶ σπανίως, οἱ τρόποι του, ἢ ζωὴ του, τὸ ὅλον του ἐκέντησεν τὴν περιέργειάν σας. Ἐχει πολλὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα, ἐκδηλωτικὰ τῆς καταστάσεώς του τῆς μεταβατικῆς. Παρατηρήσατε τὸ βλέμμα του· δὲν στρέφεται ποτὲ πρὸς τὰ κάτω, στρέφεται ἔμπροσ, εὐθύ, ἀλλὰ πάντοτε κάπως πρὸς τὰ ὑψηλά, ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν περιπατητῶν, ποῦ συναντᾷ.

Τὸ πρόσωπόν του εἶναι φωτισμένον ἀπὸ μίαν ἄοριστον καὶ ἀφανῆ λάμψιν, λάμψιν ἐνδόμυχον, καὶ ἡ ψυχὴ του πλέει εἰς μίαν ἀκύμαντον λίμνην εὐδαιμονίας διαρκούς. Ἀτρενίζει τοὺς πάντας μ' ἐν μεδίαμα. Τὰ πάντα βλέπει γύρω του εὐχάριστα. Παντοῦ διακρίνει εἰδύλλια, τρυφερότητας, αἰσθηματα λεπτότητος καὶ εὐγενείας. Δὲν φαντάζεται κἂν, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ψυχὰ, ποῦ ποιοῦν.

Βαδίζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ὁμως πετᾷ τὸ βῆμά του ἐλαφρὸν, τὸ πόδι του μόλις ἐγγίζει τὸ χῶμα. Δὲν ἀρέσκειται νὰ βλέπῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δὲν ταράσσεται ἀπὸ τὰς φυσιογνωμίας, ποῦ περνοῦν· βλέπει πάντοτε ἔμπροσ καὶ ἐν μόνον πρᾶγμα: τὸ πρόσωπον, ποῦ τοῦ ἔχει κυριεύσει τὴν καρδίαν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ ἐρωτευμένος. Τὸν παρουσιάζετε, τὸν προτείνετε κάποιον συνδυασμὸν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὑπάρχει πιθανότης ἐν πρόσωπον νὰ βλαβῇ; Αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν πρότασίν σας. Καὶ οὕτως κινεῖται:

— Ἐγὼ νὰ τὸ κάμω αὐτό; οὐδέποτε!

Ἄλλοτε τοῦ ψιθυρίζετε καὶ κικόν, μίαν δυσφημίαν δι' ἑνα.

— Δὲν τὸ πιστεύω πετέ, εἰς ἀπαντᾷ μετ' ἐμφᾶσιν.

Καὶ σῖς ἐκπλήττεσθε. Δὲν τὸν ἐγνωρίζετε ποτὲ τόσο καλόν, τόσο ἀγνόν, τόσο αἰθέριον. Τί τὸν μετέβαλε, τί τοῦ ἀπεκάθαρσεν τὴν καρδίαν;

Τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον βασιλεύει ἐντὸς του.

Οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουν τὴν μανίαν νὰ βλέπουν παντοῦ ἀγγέλους. Δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐμπιστευταὶ κἂν εἰς τὰς κρίσεις των, καὶ ὁμως, ἀπὸ μ' ἄς ἀπόψεως, δὲν ἔχουν ἄδικο. Αὗτοι εἶναι οἱ ἄγγελοι τῆς κοινωνίας καὶ ὁ Θεός, ἂν ποτε ἀπαργήσουν οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν, εὐκόλως θὰ τοὺς ἀντικαθίστα μετ' ἄλλων ἐρωτευμένων.

Καὶ ὁ κοινωνικὸς χεῖμαρρος ἐξακολουθεῖ τὸν ἀτέρμονα ροῦν του. Τὰ πυκνά, τὰ τρομώδη του κύματα οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ αἱ συγκρούσεις καὶ αἱ προστριβαὶ οἱ ἐπάλληλοι, ποῦ προκαλεῖ ἢ ἀνομοιότης χαρακτήρων καὶ τῶν ψυχικῶν τάσεων ἢ ἀντίθεσις. Καὶ ὁμως ὅλος αὐτὸς ὁ μερικὸς ἀγὼν, ἀφανῆς ἐν τῷ συνόλῳ του, παρασύρεται καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κυλιόμενον ρεῖμα τοῦ χεῖμαρρου καὶ παρέχει τὴν ἐπίφασιν μᾶς γλυκειῆς καὶ ἀδιαπτότου γαλήνης.

Θ. Κ. Μ.

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Σήμερα πρωί-πρωί, μόλις χάραξε, ο μάγκανος του πηγαδιού έτριξε έλαφρά, σαν να χασμουριώταν από το πρωινό άγουροξύνημα, στο όποιο τον καταδίκασαν τα χέρια του γέρου νοικοκύρη μου.

Μέσα απ' ένα ιδιαίτερο καμαράκι ή γρημά του ψιθύρισε :

— Σιγά.

Κ' εκείνος, πνίγοντας μιá βλαστήμια στα λασπόχρωμα μουστάκια του :

— ... πρωϊτιάτικο...

‘Ο κουβάς σιγά-σιγά κατέβηκε. Τα χείλη του έδωσαν το πρώτο φιλή στα χλιαρά νερά του πηγαδιού, που ταράχθηκαν κι' ανατρίχιασαν, και το κοκκινόχρωμα της αύγης τα έβαψε με την θωριά του και τα έκαμε να φαίνονται πορφυρωμένα από ντροπή. Κι' ο κουβάς φίλησε, φίλησε το μισόβαφο ύδατινο κορμί, έως που χόρτασε από φιλή και γέμισε ως στο στεφάνι...

— Τράβα! είπε ή γρημά.

Κι' ο γέρως, άφρημένος, με τα μάτια καρφωμένα στην άπλωσιά της αντικρουής, γύρισε μηχανικά τον μάγκανο του πηγαδιού.

‘Ηρωας που κάμνει άπαγωγή έμοιαζ' ο κουβάς με το ρευστό υγρό, ξαπλωμένο στα πλευρά του' και τα νερά, που ρίχνονταν από το τρικύμισμα του ανεβάσματος, γέλια θριαμβευτικά ήρωα κι' αυτά, ήρωα, που την πεντάμορφη από τον ύπόγειο πύργο έκλεπτε και στο φως την έφρανε του ήλιου.

Μά ήταν ο γέρως άφρημένος, κυττάζοντας την αντικρουή άπλωσιά και δίφινε τον κουβά στο μεθύσι της χαράς να κευτφ δεξιά κι' άριστερά στις σουγλερές πέτρες του πηγαδιού.

Τό σχοινί άνεστέναζε από τα δυνατά τραβήγματα του μεθυσμένου και σ' ένα δυνατό κτύπημα, σ' ένα μεγάλο χάχλανο του κουβά, τό σχοινί, τό σχοινάκι, που από προΐκα τό είχε ή γρημά του — δέν είναι να τό πιστέψη κάποιος — τό σχοινί άνεστέναζε, ξεφυλλίστηκε, έσπασε...

‘Ενα μεγάλο μυστικό άρχίζει απ' έδω, απ' έδω, που οι γάτοι διάκωσαν τό πρωινό πανηγύρι τους, ή κόττες περιτρομες έβγαλαν τα κεφάλια τους μέσ' από τα καφάσια κι' ο φτωχός νοικάτορας με τό πρωινό του κοστούμι στήλωσε τό μάτι του στην κλειδαρότρυπα, για να παρακολουθήση την πειό φραβρή σκηνή, που είδε στη ζωή του: ‘Η γρημά άφισε μιá σπαρακτική φωνή, έκαμε κίνημα άνθρώπου, που τρίζει τα δόντια του (θα τό έτριξε πραγματικά, αν δέν τό είχε ξεχασμένα στο τραπέζακι) και ύστερα ύστερα — φρίκη! — σήκωσε τη ζαρωμένη της παλάμη και, άφοϋ την κόλλησε στα γόνατα του γέρου, που είχαν σηκωθή από την άνατριχίλα, βρυχήθηκε :

— Να μάθης να κυττάζης τη χήρα την ξεδιάντροπη, που σηκώνεται στα νύχια των πεδιών της για να μαζέψη την άπλωσιά!

‘Ο γέρως, σαν σκυλάκι, που του τρίβουν τη μύτη, έτριξε τό κεφάλι στο βάθος του πηγαδιού.

‘Η σκηνή ήταν μεγαλοπρεπής. Μόλις ο κ. Θ. Κ. Μ. ή ο συγγραφεύς των έρωτων της Ναταλίας θα κατώρθωναν να την άντιγράψουν. ‘Η κόττες κράτουσαν την άναπνοή του, ένα συννεφάκι σκέπασε τον ήλιο και ή σκανδαλιάρα άπλωσιά, που απ' του άέρα τό φύσημα έρχονταν προς τον γέρω, έσφιξε κι' αυτή τον άνασασμό της.

Στάθηκαν λίγα λεπτά άκίνητοι κ' οι δύο.

‘Υστερα ή γρημά τον ρώτησε με μιá φωνή, που έπαιρνε, όταν μιλούσε τον νοικάρη της, της μέρες που ξεψυχοϋσε ο μήνας :

— Πόνεσες;

Μά ο γέρως δέν άπήνησε κ' εκείνη ξαναρώτησε, χαμογελώντας έλαφρά, με την φωνή, που έπαιρνε στην 31 του μηνός :

— Πόνεσες;

Κ' απ' ο γέρως παραπονεμένω, κυττάζοντας νοσταλγικά την άπλωσιά :

— Πάμε να κοιμηθούμε. ‘Ακόμη δέν καλοξημέρωσε.

Και κοιμήθηκαν...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο ΑΣΦΑΛΗΣ ΟΔΗΓΟΣ

‘Η νεαρά κυρία ‘Αλεξάνδρα ήρχισε να διηγείται :

‘Εχετε βεβαίως άκούσει περι της πυκνής, πυκνοτάτης όμίχλης, ή όποία ένοσκήπει κατά ποικίλας περιόδους εις μερικάς πόλεις της Ευρώπης.

‘Ο,τι ήκούσατε θα είναι πάντοτε κατώτερον της άληθείας και όχρότερον του πραγματικού. Φαντασθήτε μιαν ζοφώδη νύκτα να επικάθεται έφ' όλοκληρου της πόλεως, ένα άτέρμον σκότος να καλύπτει τό πán και έν μέσω εκείνου του ζόφου οϋδ' ή έλαχίστη άκτίς, οϋδ' ή μικροτέρα λάμψις να διαφαίνεται.

‘Η όμίχλη αυτή ένοσκήπει σχεδόν άπροόπτως και εύρίσκει, αν είναι ήμέρα, τας όδους καταπλημμυρισμένας από διαβάτας πεζούς, όχήματα, τροχιοδρόμους έν κινήσει, αυτοκίνητα, περιπατητάς. Εϋθύς όλος αυτός ο κινούμενος χείμαρρος έν άκαρεϊ σταματά. Δέν βλέπει τον δρόμον του δια να εξακολουθήση. ‘Ανάπτονται οι φανοί των δρόμων, αλλά δέν διακρίνονται. Περιφέρονται άνημμένοι δάδες, εις μάτην, καθ' όσον λεπτά, πολλάκις και ώρας, διαρκεί ή όμίχλη οϋδέν από τα τεχνητά αυτά μέσα είναι ίκανόν να την καταικήση ή να προσφέρη ύπηρεσίαν εις τους καταπλήκτους διαβάτας, οι όποιοι ψηλαφώντες προσπαθούν να κάμουν μερικά βήματα ή να πλησιάσουν κάποιον τοίχον, επί του όποιου να στηριχθούν.

Τόσον είναι τό σκότος, ώστε, βεβαιωθήτε, δέν είναι δυνατόν να διακρίνη τις την χείρά του, όσον δήποτε πλησίον των ματιών του και αν την φέρη.

Είς μιαν τοιαύτην περίπτωσιν εύρέθη εις τους δρόμους, έχον άνάγκην να κάμω μερικάς άγοράς και συνωδευόμην από ένα άνθρώπον μου.

Είχον μόλις έξέλθει από έν κατάστημα, ότε κατελήφθημεν υπό της όμίχλης έν τφ μέσω της κεντρικής όδου.

— Θεέ μου! τί έπρεπε να κάμω;

Την άγωνίαν μου έπέτεινε και ή μόνωσίς μου. ‘Ο άνθρώπος μου δέν ήτο πλεον κοντά μου, είχε παραπλανηθή. Τί να κάμω; που να καταφύγω;

Με τα χέρια τεταμένα εμπρός, δια να μη προσκρούσω, προσεπάθησα να βηματίσω όλίγον. Είναι άληθές, ότι έπροχώρησα κάπως, ότε τό πόδι μου έμπλέκεται εις μιαν όπήν προσεπάθησα να τό απαλλάξω και τό κατώρθωσα, αλλά εις την όπήν εκείνην είχε μείνει τό σκαρπίνι μου.

‘Εξήτησα να τό εύρω, άδύνατον μετά τινας άποπειράς, ένόησα τί κωμικόν πράγμα έπεχείρουν.

Είχα μείνει μόνη και μονοσάνδαλος!

Μία όξεια φωνή τότε διέφυγεν από τό στήθος μου:

— Θεέ μου! σώσε με! έφώναξα δυνατά.

Εϋθύς άμέσως άκούω εις τό πλευρόν μου μιαν φωνήν να μου λέγη ήπίως και κάπως δειλά :

— Είσαθε ή κυρία ‘Αλεξάνδρα;...

— Μάλιστα, άπήνησα προς την φωνήν, χωρίς να βλέπω τό πρόσωπον, τό όποιον μοι ώμίλει.

‘Ενόησα παρευθής, ότι ο άνθρώπος αυτός θα ήτο κάποιος του σπιτιού μου, ο όποιος έδγήκεν έξω να με ζητήση. ‘Εν τούτοις δέν άνεγνώρισα την φωνήν του, αυτή μου ήτο τελείως άγνωστος.

‘Η φωνή έν τούτοις έξηκολούθησεν :

— ‘Αν ή κυρία ‘Αλεξάνδρα τό έπιτρέπη, έμπορώ να την οδηγήσω σπίτι της.

‘Εμεινα κατάπληκτος υπό φρίκης.

— Πώς! έφώναξα, έμπορείτε να με οδηγήσετε δια μέσου αυτού του διαβολικού σκότους; Είσαθε λοιπόν κάποιο φάντασμα :

‘Ο άγνωστος έγέλασεν έλαφρώς.

— ‘Ω! ή κυρία ως μη φοβηθή ποσώς, θα την οδηγήσω μέχρι της θύρας της οικίας.

‘Εδίστασα προς στιγμήν, αλλά δέν είχον τό θάρρος ν' άρνηθώ μιαν τόσον εύγενή προσφοράν. ‘Ερρίγουν όλη έκ φόβου τί θ' άπογίνω μέσα εις την όμίχλην.

— Μά την άλήθειαν, άπήνησα, αν είσαθε φάντασμα, είσαθε φάντασμα εύεργετικόν. ‘Ο άνθρώπος μου με έγκατέλειπεν, έμπιστεύομαι εις σά:

‘Ελαβεν εκείνος τον βραχιονά μου και έβαδίζομεν.

‘Εβαδίζομεν ταχέως και κατ' εύθειαν εμπρός, χωρίς οϋδεμίαν άμφιβολίαν. Οϋτε άπαιξ συνεκρούσθημεν προς άνθρώπον ή άλλο έμπόδιον. ‘Ηκούομεν κάποτε γύρω μας φωνάς παραπλανωμένων διαβατών. ‘Εν τούτοις ήμεις ήκολουθούμεν τον δρόμο μας, ώσαν να μη ήτο όμίχλη.

Μετά τινά λεπτά έψιθύρισα :
— Και που εύρισκόμεθα τώρα, Θεέ μου;
‘Ο οδηγός μου άπήνησεν :
— Είς τό μέσον άκριβώς της Νέας όδου.
Τότε άνεφώνησα :

— ‘Ωστε βλέπετε λοιπόν ;
‘Ηκουσα τό έλαφρόν του γέλιο να επαναλαμβάνεται μ' ένα μελαγχολικόν τόνον. ‘Εσιώπησα.

Παρήλθον μερικά λεπτά, ότε με είπεν :

— ‘Αντελήφθη, ότι ένέσκηπεν όμίχλη από τας φωνάς των διαβατών.

Πώς λοιπόν, έσκεπτόμην, ο άνθρώπος αυτός είχε τόσον ισχυρά μάτια, ώστε να μη άντιλαμβάνεται την όμίχλην, παρά από τον τρόπον, τον όποιον προξενεί εις τους διαβάτας ;

Δέν έκρατήθη να μη τον έρωτήσω :

— Πώς; ώστε δέν άντιλαμβάνεσθε, ότι υπάρχει όμίχλη ;

— ‘Οχι, κυρία, μου άπήνησεν.

‘Η έκπληξις μου κατέστη μεγαλειότερα, άνεμυγνύετο προς τον φόβον με τί ύπερφυσικόν λοιπόν όν είχον να κάμω ;

‘Εν τούτοις έμεινα προσκεκολλημένη εις τον βραχιονά του και ήκολουθούν τό βήμά του. Τέλος εκείνος σταματά :

— Κυρία, έφθάσαμεν, ίδου ή θύρα του σπιτιού σας.

Και έκρουσε τον κώδωνα της οικίας μου.

‘Οντως είχομεν φθάσει, αι φανοί των παιδιών μου ήκούοντο εύκρινώς. ‘Η άγωνία μου διελύθη.

— Κύριε άγνωστε, του λέγω, σας εύχαριστώ θερμώς δια την εύεργεσίαν, την όποιαν μου έκάματε, αλλά, δι' όνομα του Θεού, είπήτέ μου ποίος είσαθε ;

Μου άπήνησεν :

— Είμαι ο Γιάννης ο τυφλός.

‘Ανεγνώρισα τότε τον πτωχόν άνθρώπον, τυφλόν έκ γενετής, ο όποιος ήτο μικρός μουσικός και χορδιστής πιάνων. Πολλάκις τον είχα καλέσει σπίτι μου, όχι τόσον δια τό πιάνο μου, όσον έξ εύσπλαγχνίας. Με είχεν άναγνωρίσει από την φωνήν και με προσέφερε τας ύπηρεσίας του, τας όποιας οϋδεις με ύγια μάτια θα έμπορούσε να μου προσφέρη.

(Madeleine)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

*Στης καρδιάς τό περιβόλι,
σαν λευκόφτερα άγγελούδια,
της άγάπης μας άνθίσαν
τά περήφανα λουλούδια.*

*Κόψε τα, μικρή μου, τώρα
και γλυκά-γλυκά μυρώσου,
κόψε τα, για να στολίσης
τό πανώρηγο μέτωπό σου.*

*Κι' αν ή μοιρά μου θελήση
σ' άλλον κόσμο να με πάρη,
πριν σκορπίσης των ματιών σου
τό χρυσό μαργαριτάρι,*

*έλα, άγάπη μου, στο μνήμα
μοναχή και με τραγούδια
τό σταυρό στεφάνωσέ μου
με τ' άτίμητα λουλούδια.*

Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ...

*Την πίκρα, πόχει ή ζωή, ο ύπνος θανατώνει
και της καρδιάς, που ζούν μακράν, για μιá στιγμή
[ένώνει.*

*Σ' έν όνειρον δλόχρυσον οι δύο τους κάμουν ένα
κι' ένφ υπάρχεις σν γι' αυτήν, έη και αυτή για σένα.
Μά έρχετ' ή άφύπνισις του ύπνου, ή δολοφόνος,
κι' άνοίγεις τα ματάκια σου και βλέπεις... ποϋσαι
[μόνος !...*

‘Αντι δέ τό χεράκι σου την φίλην να θωπεύη,
τό προσκεφάλι τ' απαλό είδες ότι χαδύει.

Ι. Β. ΦΑΛΗΡΕΥΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟ ΥΔΩΡ

ΤΟΠΟΙ ΠΟΥ ΔΡΟΣΙΖΟΝΤΑΙ — ΤΟΠΟΙ ΔΙΨΑΣΜΕΝΟΙ

Νερό! Τό ωραιότερον, τό χρησιμότερον και τό αφθονότερον εκ των πολυτίμων δώρων του Θεού. Μας τό στέλλει ματ' εύθειαν εκ του ουρανού, διά να φυλαχθή επί τι διάστημα εις τὰ σπλάγγνα της γῆς και εκείθεν να εξέλθῃ ὡς πηγὴ ἢ ὡς φρέαρ. Ἐξ αὐτοῦ θὰ σχηματισθοῦν αἱ γραφικώταται λίμναι, οἱ ρύακες ἢ οἱ ποταμοί, διά να τέρψουν, να δροσίουν, να ποτίσουν, να συντελέσουν, τέλος, εις τὴν συγκοινωνίαν, τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν και εις ἄλλας πολυτίμους ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἄμετρος καλωσύνη και ἡ ἀφάνταστος πανσοφία του Παντοδυνάμου μᾶς τό έχει δώσει εύκολον και ἐν καταπληκτικῇ ἀφθονίᾳ. Ἄν υπάρξῃ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος θὰ στερηθῇ, πρὸς σιτημὴν, και ἐλαχίστου τεμαχίου ἄρου, δύσκολα θὰ φαντασθῇ κἀνεὶς ἄλλον, μὴ δυνάμενον να εὖρη ποτήριον νεροῦ, διά να σβύσῃ τὴν δίψαν του.

Ἐν τούτοις τό ποτήριον αὐτό του νεροῦ, τό ὁποῖον δι' ἡμᾶς οὐδεμίαν ὑλικὴν έχει ἀξίαν, δι' ἄλλους λαοὺς κατατιγὲ να εἶναι πολυσημάντων, ἢ δὲ ἀπόκτησις του δυσκολωτάτη μέχρις ἀπιστεύτου βαθμοῦ. Μὴ λησμονεῖτε μερικὰς χώρας, ὅπου ἡ βροχὴ ἢ σπανία εἶναι ἢ οὐδέποτε ἀπαντᾷ, ὅπου ἡ διαρκὴς καυστικότης του ἡλίου μεταβάλλει εις σκόνην τὴν γῆν, θρυμματίζει κἀθε βλάστησιν και φρονεῖ ἀσπλάγγνα κἀθε ζώην. Φαντάζεσθε λοιπὸν εις τοιαῦτα μέρη τί πολυτιμότητα έχει ποτήριον νεροῦ.

— Ἡμέραι ἀγωνίας.

Εἰς τὰ περισσότερα μέρη της νοτίου και της νοτιανατολικῆς Ἀσίας, τό μόνον πότισμα της γῆς περιμένεται ἀπὸ τὴν βροχὴν του ουρανοῦ. Ἡμέραι και μήνες ἀγωνίας παρέρχονται, ἕως ὅτου εις τὸν διαυγῆ ουρανὸν φαγῆ κἀποιο σύννεφο, τό ὁποῖον θὰ εἶναι δυνατόν να ἐξαγγεῖλῃ βροχὴν εὐεργετικὴν. Ἐνεκα τούτου εις τὰ μέρη ταῦτα, κυρίως εις τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀποικίας, τεχνικώταται δεξαμεναὶ κατορθώνουν να μὴ χάνουν και τὴν ἐλαχίστην σταγόνα, χρησιμεύουσαν διά τὴν ἐποχὴν της ἀνομβρίας. Εἰς τὴν Σαγγάην της Κίνας γιγάντια πῆλινα ἀγγεῖα περιμαζεύουν τό βρόχινο νερό. Παρόμοιαι δεξαμεναί, ἀλλὰ πρωτοφανοῦς τελειότητος, έχουν κτισθῆ και εις τό Ἄδεν. Αἱ δεξαμεναὶ αὐταί, ὅλαι μαζί ὅταν γεμισούν, περικλείουν 80 ἑκατομμύρια λίτρας νεροῦ, ποσὸν δηλαδὴ, τό ὁποῖον ἐπαρκεῖ πληρέστατα διά τὸν πληθυσμὸν της πόλεως, ἀνερχόμενον εις 30 χιλιάδας, και εις τὴν προμήθειαν νεροῦ ὅλων σχεδὸν τῶν ἀεροπλοίων, τὰ ὁποῖα, διερχόμενα ἐκεῖθεν, ταξειδεύουν πρὸς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἢ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Σημειώσατε δὲ, ὅτι εις τό Ἄδεν τό θερμομέτρον κατὰ μὲν τὸν Ἰανουάριον ἀνέρχεται εις εἰκοσί, τὸν δὲ Σεπτέμβριον εις τριανταεπένεα βαθμοῦς. Αἱ βροχαὶ αὐτόθι εἶναι σπανιώταται.

— Μὲ τό δράμι και μὲ τοὺς ἀγῶνας.

Εἰς τὴν Σαχάραν ἡ βροχὴ εἶναι τελείως ἀγνωστος. Μία ἀπέραντος ἐκτασις, ἴση σχεδὸν με τὴν Εὐρώπην, καλύπτεται ἀπὸ παχύτατον στρώμα καυστικῆς ἄμμου, ἢ ὁποῖα, κινουμένη ὑπὸ βριασιωτάτων ἀνέμων, μεταβάλλεται εις πελώρια κύματα, κἀνωθεν τῶν ὁποίων, οὐχὶ σπανίως, εὐρίσκουν οἰκτρὸν θάνατον πολυπληθῆ καραβάνια. Ὅταν συχνὰ φυσᾷ ὁ θερμότερος ἀνεμος σιμόν, νομίζει κἀνεὶς, ὅτι περιλούσεται ἀπὸ ἀνυπόφορον θερμὸν ἀτμόν. Καθ' ὅλην τὴν Σαχάραν, ἀγνωστον πῶς εὐρέθησαν δύο ἢ τρία μόνον φρέατα, βάρθους πενήντα ἕως ἑξήντα μέτρων, περίξ τῶν ὁποίων γίνονται πεισιματώδεις μάχαι, διά να ποτισθοῦν αἱ εις ἀνθρώπους και ζῶα συνοδεῖται τῶν καραβανίων.

Και εις αὐτὰς τὰς ὁάσεις, αἱ ὁποῖαι, ἐν μέσῳ της ἐρήμου εὐρισκόμεναι, φημιζονται διά τὴν πλουσίαν βλάστησιν και τὴν ἀφθονίαν τῶν ὑδάτων των, συμβαίνει πολλάκις ἀπελπιστικὴ ἀνομβρία. Τότε οἱ κάτοικοι αὐτῶν, σὺν γυναιξὶ και τέκνοις, ἐξερχόμενοι εις ἀναζήτησιν φρεάτων, ἀναγκάζονται με τοὺς Τουαρέγους και ἄλλους νομαδικοὺς λαοὺς να συγκρούωνται εις αἱματηροτάτας μάχας. Τό νερό, μεταφερόμενον εις τὰς ὁάσεις, φυλάσσεται μέσα εις ἀσκούς ἀπὸ δέρματα αἰγῶν και διανέμεται με μεγάλην προσοχὴν και οἰκονομίαν ὑπὸ τὴν

εἰδικὴν ἐπιστάσιαν του οὐκίλαμα, δηλαδὴ ἐπιτηρητοῦ τῶν νερῶν, ὅπως παρ' ἡμῖν ἄλλοτε ἐλέγοντο οἱ σου-γιολτζήδες. Ὁ οὐκίλαμα κρατεῖ μέσα πῆλινον δοχεῖον γεμάτο ἀπὸ ἄμμον. Κάτωθεν του δοχεῖου ὑπάρχει ὀπή, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκφυγεῖ ἡ ἄμμος. Κάθε κῆπος ἢ φυτευμένον μέρος πρέπει να ποτισθῆ ἐφόσον διαρκεῖ ἡ ἐκφυγὴ της ἄμμου' πέραν τούτου αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται κἀθε ἄρδευσις. Ὁ κόσμος ὅλος θαυμάζει τὰ γιγάντια προχώματα του Ἄσουάν, εις τὰ ὁποῖα συναθροίζονται τὰ νερὰ του Νεῖλου, μοιράζονται ἐκεῖθεν κανονικώτατα εις ὅλην τὴν Αἴγυπτον. Ἄνευ του Νεῖλου και της ἐργασίας ταύτης ἡ Αἴγυπτος θὰ ἦτο μία ἀπέραντος, ἄγονος και φλεγόμενη ἐρημος.

— Τό ὕδωρ και τὰ μικρόβια.

Μαρτύριον Ταντάλου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔλλειψιν ὕδατος, ὑποφέρουν κομποπόλεις και χωρία, τὰ ὁποῖα ἔτυχε να εὐρίσκωνται μακρὰν τῶν πηγῶν, τῶν ρυάκων και τῶν ποταμῶν. Τό Τολέδον, π. χ., εις τὴν Ἰσπανίαν, ἐκτιμῶμενον ὑπὲρ τὰ χίλια μέτρα ὑπερῶν της ἐπιφανείας της θαλάσσης, ὁμοιάζει μακρόθεν ὡς ἀστοφωλεᾶ και, παρὰ τὰ γενόμενα πολυδάπανα μηχανικὰ ὑδραυλικὰ ἔργα, αἰσθάνεται πολὺ συχνὰ τὴν στέρησιν του ὕδατος. Συχνότατα αἱ Τολεδιαναὶ με περιέργους ὑδρίας ἀναγκάζονται να μεταβαίνωσιν εις τὰς μακρὰν εὐρισκόμενας πηγὰς πρὸς ὕδρευσιν.

Εἰς τὴν Ἰνδοκίαν, εις τὰς Ἰνδίας, εις τὴν Σενεγαμβίαν και εις ἄλλας χώρας γίνεται χρῆσις του νεροῦ τῶν ποταμῶν, με χιλιάδας ἐντὸς αὐτοῦ ἐπιπιδύοντων μικροβίων. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τελευταίως λήφθησαν προφυλακτικῶν ἐπιστημονικῶν μέτρων, ἀπεδείχθη, ὅτι τό μικροβιοφόρον οὗτο νερό, ἀφιέμενον ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐντὸς ἀνοικτῶν δοχεῖων και ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας του ἡλίου, ἀπαλλάσσεται παντὸς κινδύνου. Ὅλαι αἱ εις τὰ βάρθη της Ἀσίας και της Ἀφρικῆς ταξειδεύουσαι ἐπιστημονικαὶ ἢ ἱσραηλοστολῶν ἀποστολαί, κἀμνον χρῆσιν τοιούτου νεροῦ, σφραγισμένου ἐντὸς φιαλῶν.

Ἀπὸ τὰ μηχανικὰ ἄρδευτικὰ εἶδη, τὰ περισσότερα εἶναι τὰ ἐν χρῆσει ἐν Αἴγυπτῳ και Ἰαπωνίᾳ. Εἰς τὰς ἀποκέντρους αἰγυπτιακὰς χώρας, εις τὰς ὁποίας δὲν φθάνει ἡ ἄρδευσις του Νεῖλου, γίνεται χρῆσις συστήματος μεγάλων βασιτάτων πηγαδίων, ὁμοίων κἀπως πρὸς τὰ ἰδικὰ μας ἄρχαῖα μαγανοπῆγαδα. Μὲ παρόμοια και ἄλλα περισσότερα ἄρδευτικὰ μηχανήματα, ἀριθμοῦντα ζώην δύο χιλιάδων ἐτῶν, ποτίζονται και οἱ ἀπέραντοι ἰαπωνικοὶ ριζῶνες.

— Τό εμπόριον του ὕδατος.

Παντοῦ, πρὸ πάντων εις τὰς μεγαλοπόλεις, ἡ ἀνάγκη του νεροῦ ὑπῆρξεν αἰσθητοτάτη. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ ἴδρυσις τῶν ὑδραγωγείων, τῶν βρύσεων και ἄλλων ὑδάταποθηκῶν ἦσαν προνοητικὰ μέτρα διά τὴν ἐπαρκὴ τῶν κατοίκων ὕδρευσιν. Και εις τό ζήτημα τούτο ἡ χώρα μας δύναται να καυχηθῆ, διότι εὐεργετικώτατοι Σουλτάνοι έχουν κτίσῃ σπουδαιότατα ὑδραγωγεία και βρύσεις, τῶν ὁποίων τό ζωογόνον νερό μέχρι σήμερον δροσιζει και εὐχαριστεῖ. Αἱ πρώται βρύσεις ἐκτίσθησαν πρὸ ἑξακοσίων ἐτῶν, ἀλλ' εις οὐδὲν μέρος, ὅπως ἐδῶ και εις ἄλλας ἀπαρχιακὰς πόλεις, έχουν κτισθῆ τοιαῦτα κομψότατα και ὠφελιμώτατα. Ὁ καθ' ἡμέραν ὅμως ἀξανάμνος πληθυσμὸς ἀπῆρθε και τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν διαφόρων μέσων πρὸς ἐξέυρεσιν περισσοτέρου ὕδατος. Ἐνεσθῆσαν σχηματίσθησαν αἱ ἐταιρεῖαι τῶν ὑδάτων, αἱ ὁποῖαι σιγά-σιγά ἐξέτρεψαν τοὺς περιέργους ἐκείνους τύπους τῶν ὑδροφόρων, τῶν γνωστῶν παρ' ἡμῖν σανάδων, και μάλιστα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι με τὰ περίεργα πέτσινα δοχεῖά των, τοὺς *νουρμπάδες*, μετέφερον ἀνά τὰς συνοικίας τό ὕδωρ. Εἰς τὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι κἀμνον μεγάλην χρῆσιν νεροῦ, ἀπεδείχθη, ὅτι δι' ἕκαστον πολίτην, εις διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, χρειάζονται 150 λίτρα, χωρὶς να ὑπολογισθῆ ἡ τεραστία ποσότης, ἡ ὁποῖα ἀπαιτεῖται διά τό πότισμα τῶν ζώων, τῶν φυτῶν και διά τὰς ποικίλας ἄλλας ἀνάγκας του δημοσίου.

Εἰς τὴν Μαγαδασκίαν, εις τὴν Κεϋλάνην, εις τὴν Σουμάτραν και εις ἄλλας γειτονικὰς ἐκεῖ χώρας τό νερό πωλεῖται σφραγισμένο μέσα εις καλαμίνας αὐλοῦς. Οἱ κάτοικοι της Μαδρίτης εἶναι οἱ μεγαλειότεροι ὑδροπόται της Εὐρώπης. Ἐκεῖ τό νερό πωλεῖται μέσα εἰς κομψότατα πολυχρωματισμένα δοχεῖα, ἀπὸ ὡραίας μαυροματίας μαδριτινάς, εις δὲ τὴν Νεάπολιν μέσα εις φιάλας ἐξόχου κομψότητος και καλλιτεχνίας. Εἰς τό Μαρόκκον τό νερό πωλεῖται μέσα εις ἀσκούς ἀπὸ δέρμα αἰγός. Ὑδροπόται διαλαλοῦν τό εμπόρευμά των, φορτωμένον ἐπάνω εις γαίδουρμια, και τό

πωλοῦν χονδρικῶς ἢ λιανικῶς. Εἰς τό Μεξικὸν ἡ δημορχία εις ἐκάστην γωνίαν μεγάλου δρόμου έχει ταξιθετημένα τετράγωνα ἐξ ἀλουμινίου δοχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, μόλις ἐγγίσετε μικρὰν στρόφιγγα, ἐκρέει διαυγὲς και δροσερώτατον διυλισμένο νερό, παρεχόμενον δωρεάν. Εἰς τό Καίρον και εις ἄλλας αἰγυπτιακὰς πόλεις οἱ φελλάχοι πωλοῦν τό νερό μέσα εις ἀσκούς ἀπὸ δέρμα αἰγός, της ὁποίας δὲν ἀπεκόπησαν οἱ πόδες και ἡ κεφαλὴ. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἐκρέει τό πωλούμενον νερό.

Και δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπαριθμήσῃ κἀνεὶς εύκολα ὅλας τὰς συνθησίας και τοὺς τρόπους της ὕδρευσεως τῶν ἀπανταχοῦ κατοίκων. Εὐτυχεῖς οἱ τόποι και οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι τό νερό, τό πολυτιμώτατον τούτο της θείας Προνοίας δῶρημα, τό έχουν ἀφθονον και ἐν ἀνέσει, ὅσον δυστυχεῖς, τούναντιον, εἶναι οἱ δοκιμάζοντες τὴν στέρησιν του. Ὁ τόπος μας, και πρὸ πάντων ἡ πόλις μας, ὡς βασίλισσα τῶν πόλεων, πραγματικῶς βασιλικὴν, βασιλικωτάτην έχει τὴν ἀφθονίαν του ἐν παντὶ και πάντοτε εὐεργετικωτάτου νεροῦ.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ

Ἐκ τῶν πολλῶν και ὡραίων ἔργων του ἐσχάτως ἀποθανόντος διαπρεποῦς ἀκαδημαϊκοῦ Αἰμιλίου Φαγκέ παραθέτομεν εις τοὺς ἀναγνώστας μας τό ἐπόμενον, τό εἰλημμένον ἐκ της περὶ «Ἀληθείας» μελέτης του.

Τὰ παιδιὰ εὐρίσκονται εις μεγάλην στενοχωρίαν σχετικῶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πρῶτον δὲν τὴν ἀγαπῶσιν. Ἀρέσκονται να δημιουργῶσιν ἕνα κόσμον φαντασιοπληξίῶν, πλανῶν και παρασιθήσεων, τὸν δὲ κόσμον αὐτὸν θέλουν να τὸν ἐπιβάλλουν και εις τοὺς ἄλλους. Ἐξ ἄλλου τὰ παιδιὰ ἀντιλαμβάνονται πολὺ γρήγορα τὴν γρησιμότητα του πρακτικοῦ ψεύδους, τό ὁποῖον εἶναι μέσον πρὸς ἄγραν εὐνοίας και μέσον ὑπερασπίσεως. Ψεύδεται τό παιδί, λέγει, ὅτι εἶναι ἄρρωστο, διά να ἐπιτύχῃ περισσότερας θάψετας, ψεύδεται διά να παίξῃ περισσότερον, ψεύδεται διά να κρύψῃ κἀποιαν ζημίαν, ποῦ ἐπροξένησε, ψεύδεται διηγούμενον ἐν φανταστικῶν ἐπεισοδίων. Αἰσθάνεται μ' ἄλλους λόγους τὴν ἀνάγκην του ἀληθοφανοῦς ψεύδους.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγωγή ἐρχεται να καταργῆ τό ψεῦδος, διδάσκει τό παιδί, ὅτι τό ψεῦδος εἶναι κἀτι φορικτὸν και ὀλέθριον ἐλάττωμα, ἐγκλημα μᾶλλον και ἀναισχυντία. Καὶ ὅμως τὰ «ἀδιόρθωτα παιδιὰ», ἐκεῖνα δηλαδὴ ποῦ λέγουν παντοῦ και πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἡ πληγὴ και ἡ ἀνησυχία τῶν οἰκογενειῶν ὅλων.

— Πῶς; μακόπαιδα, ἔλεγε χθὲς ἡ μαμὰ στοῦ παιδί της, εἶπες εις τὴν κυρία Χ, ποῦ ἐλέγαμεν, ὅτι βάρφαται;

— Μὴ εἰπῆς τίποτε στοῦν πατέρα σου! λέγει ἡ μητέρα στοῦ παιδί της, ὅταν κἀμὴ κἀτι κρυφὸ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

— Μὴ εἰπῆς στήν μητέρα σου, ὅτι ἐπεράσαμεν ἀπ' ἐδῶ, λέγει στοῦ παιδί του ὁ πατέρας, ποῦ θέλει να κρύψῃ μερικὰς πράξεις του ἀπὸ τὴν γυναῖκά του.

Ἄλλὰ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι με ψεῦδη φορτωμένον τὴν περιέργειαν του παιδιοῦ, ὅταν μᾶς ἐρωτῆ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα κρῖνομεν περιττὸν να τοῦ ἀποκαλύψωμεν. Ἐνὶ λόγῳ τό παιδί ζῆ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του μέσα εις ἀτμόσφαιραν πικροτάτου ψεύδους και πρέπει να ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὑπὸ τὰς συνθήμας αὐτὰς ἡ ἐννοια της ἀληθείας εις τό παιδί εἶναι τελείως συγκεχυμένη. Βαθμηδὸν και περὶ ἀληθείας και ψεύδους λαμβάνει τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε γρονθοκοποῦνται πρὸς ἀλληλα, ἄλλοτε συνεργάζονται και ἄλλοτε ἐξ αὐτῶν τό ἐν προτιμότερον του ἄλλου. Ἐκεῖνο δὲ, ποῦ έχει τὰς περισσότερας προτιμήσεις, δὲν εἶναι βέβαια ἡ ἀλήθεια.

Ἐπάρχει ἐν τούτοις κἀποιος τρόπος, διά του ὁποίου εἴμπορεῖ κἀνεὶς ν' ἀποφύγῃ τό ψεῦδος, ἀλλὰ και να μὴ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν; ἤ τις δυνατόν να εἶναι ὀχληρὰ. Ὁ τρόπος αὐτός εἶναι ἡ ἀπόκρυψις.

— Δὲν εἰξεύρω, λέγει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷται περὶ τινος και δὲν θέλει να εἰπῆ οὔτε ψεῦδος, οὔτε και ἀλήθειαν.

Δὲν εἰξεύρω θὰ εἰπῆ: δὲν θέλω να εἰπῶ.

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Φωτισμένη αντίληψις.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἠμίλησα περὶ τῆς ψυχικῆς συγγενείας καὶ συνέστησα, ὅπως ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, κύριοι, ζητήσῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ σύζυγόν του, ὅσον τὸ δυνατόν πλειότερον συγγενὲς ψυχικῶς πρὸς αὐτόν. Διὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἀπαιτεῖται φωτισμένη ἀντίληψις καὶ διαυγῆς κρίσις. Προσέξατε εἰς τὰ δύο ταῦτα. Προσέξατε καλῶς. Ἡ κρίσις πλειστάκις ἐπηρεάζεται ἀπὸ πολλὰς συνθήκας, αἱ ὁποῖαι περιβάλλουν τὸν ἄνθρωπον. Οὐχὶ σπανίως λογίζομεν ὡς ψυχικὴν συγγένειαν ὅ,τι μόνον ὡς ροπὴ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ πολλάκις φανταζόμεθα ἔρωτα κάποιον πόθον, ποῦ δὲν ἀξίζει τὸ ὄνομα αὐτό. Τότε ἀπατώμεθα, τότε ὑφιστάμεθα τὴν ἀπογοήτευσιν, ἀνάλογον ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα, ὅταν νόμισμά τι, ὅπερ δεχόμεθα ὡς γνήσιον, ἀποκαλυφθῇ κίβδηλον.

Καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην πταίομεν ἡμεῖς. Τὸ κίβδηλον νόμισμα καὶ προτοῦ τὸ ἀνακαλύψωμεν ὡς κίβδηλον, ἦτο βεβαίως τοιοῦτο, καὶ ἡ κόρη, τὴν ὁποῖαν αὖριον θ’ ἀποκαλύψετε, ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖ τὰς ψυχικὰς σας ἀνάγκας, καὶ χθὲς ἀκόμη ἦτο τοιαύτη, οἷα καὶ σήμερον, ἐν τούτοις δὲν τὸ ἀντιλήφθητε· πταίει ἐκείνη, διότι δὲν τὸ εἶδετε εὐθύς ἀμέσως; πταίει τὸ νόμισμα, διότι δὲν τὸ ἀπεκαλύψατε;

Προσέξατε εἰς τὴν κρίσιν σας νὰ εἶναι πάντοτε ἀνεπηρέαστος. Κατηγορεῖτε τὰς γυναῖκας, ὅτι ὑποκρινόμεθα, ἐν τούτοις μάθετε, ὅτι δὲν ἀπατώμεν ἡμεῖς τοὺς ἄνδρας τόσον, ὅσον ἡ ἰδία των σφαλερὰ ἀντίληψις. Μὴ μᾶς κακίζετε· οὐδέποτε ἠθελήσαμεν ν’ ἀπατήσωμεν καί, ἂν ἠπατήσαμεν ποτε, τοῦτο τὸ ἐκάμαμεν, διότι σεῖς μᾶς ἐδώσατε τὴν ἀφορμὴν, ὑπῆρξατε οἱ συνεργάται εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην, μᾶς παρεδέχθητε ἀλλοίως ἀφ’ ὅ,τι εἴμεθα, καὶ ἐλατρεύσατε τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας σας. Πταίομεν εἰς τοῦτο ἡμεῖς;

Ἡκούσατέ ποτε, ἴσως, ἐρωτευμένον νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του. Ἡκούσατε ν’ ἀπαριθμῇ διαδοχικῶς κομβολόγιον προτερημάτων καὶ ἰδιοτήτων διὰ τὴν μνηστὴν του, τὰ ὁποῖα σεῖς, μὲ ὄλην τὴν καλὴν σας διάθεσιν, δὲν κατορθόνετε νὰ ἴδετε εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ψυχὴν τῆς, δὲν κρατεῖσθε δὲ νὰ ἐλσειολογήσετε, κατ’ ἰδίαν, τὸν ἐρωτευμένον ἐκεῖνον διὰ τὰς ὑπερβολὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς του. Ἄλλοτε πάλιν, ἂν ἐτολήσατε νὰ τοῦ ψιθυρίσετε κάποιον ἐνθουσιασμόν, μικρὰν τινα ἀμφιβολίαν, θὰ ἐνθυμεῖσθε μὲ πόσῃν ὀρμῇ καὶ μένος σὰς ἀντέκρουσεν, ἐνθυμεῖσθε μὲ πόσῃν ζωηρότητα ἐκάκισε τὴν τύφλωσίν σας.

Ὅταν ὁμως, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, καθαρισθῇ ἡ ἀντίληψις καὶ γίνῃ διαυγῆς ἡ κρίσις, τότε ὁ ἐρωτευμένος τῆς χθὲς, ὁ σύζυγος τῆς σήμερον, κακίζει τὴν γυναῖκά του, διότι... ὑπεκρίθη, διότι τοῦ ἀπέκρυψε τὸ

ἀληθινόν της ἐγώ. Ἄδικος ἡ κατηγορία. Ἄν πρέπη νὰ κακίσῃ τι, πρέπει πάντως νὰ κακίσῃ τὴν ἀντίληψίν του, τὴν ὁποῖαν διηύθυνε καὶ παρέσυρε τὸ πάθος.

Ἡ προίξις.

Ἄς εἴπωμεν καὶ δύο λέξεις διὰ τὴν προίκα. Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἀπονέμουσι μεγάλην σημασίαν εἰς αὐτὴν καὶ ὁμολογοῦν τὴν προίκα ὡς μοναδικὸν στοιχεῖον τῆς εὐδαιμονίας τῶν ζευγῶν.

Ἐπιτρέψατε εἰς μίαν γυναῖκα νὰ διαφωνήσῃ πρὸς τοὺς τὰ τοιαῦτα φρονοῦντας.

Καίτοι ἀναγνωρίζω, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ εὐεξία συμβάλλει πολὺ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου, ἐν τούτοις ἡ χρηματικὴ αὐτὴ εὐεξία δὲν εἶναι κάτι τι μὲ καθωρισμένα ὅρια. Τὸ αὐτὸ χρηματικὸν ποσὸν διὰ μίαν γυναῖκα εἴμπορεῖ νὰ εἶναι ἀνεπαρκές, ἐνῶ διὰ μίαν ἄλλην εἶναι ἐπαρκέστατον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ μίαν προίκα. Τί εἶναι καὶ ἡ μεγαλύτερα ἔστω προίξις, ἀπέναντι ἐξωφρενικῶν τινῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων, καὶ τί σημαίνει ἡ πτωχεῖα τῆς συζύγου, ὅταν αὕτη ἔχη ὅλα τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀναπληροῦν τὴν ἔλλειψιν τῆς προικός;

Μὴ ζητήσετε προίκα ἀπὸ τὴν σύζυγόν σας κατὰ πρῶτον λόγον. Ζητήσατε ψυχικὴν συγγένειαν, ζητήσατε ὑγείαν, ζητήσατε ἀρετὰς, καί, ἂν ἡ κόρη αὕτη ἔχη καὶ προίκα, τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σᾶς· ἂν δὲν ἔχη, μὴ τὴν ἀπορρίψετε. Σὰς προσφέρει τὴν προίκα τῆς εἰς ἄλλο νόμισμα, ἴσως διαρκέστερον, ἴσως πολυτιμώτερον.

Ἀποφεύγετε τὰς συνθηκολογήσεις.

Ἴσως ἀκούετε πολλοὺς νὰ λέγουν:

— Δὲν εἶναι μορφωμένη, μὰ ἔχει προίκα, θὰ κατορθώσω νὰ τὴν μορφώσω,

ἢ

— Δὲν τὴν ἠγάπησα ἀκόμη, δὲν τὴν συνεπάθησα ἕως σήμερον, μὰ δὲν εἶναι σπουδαῖον αὐτό, αὖριον θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ ἔρως· δὲν πρέπει νὰ ἀφήσω καὶ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαφύγῃ,

ἢ ἄλλον πάλιν:

— Ἐχω ἀκούσει πάρα πολλὰ διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς, ἀκόμη καὶ αἱ ἰδέαι τῆς δὲν ταιριάζουν μὲ τῆς δικῆς μου, ἐν τούτοις...

Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποῦ κάμνουν τὰς παρατηρήσεις ἐκεῖνας, νυμφεύονται. Τὸ ἀποτέλεσμα; Κάμνουν ἀναρμόστους γάμους, δημιουργοῦν μίαν δυστυχισμένην ὑπαρξίν: τὴν γυναῖκά των, καὶ οἱ ἴδιοι βυθίζονται εἰς τὴν δυστυχίαν. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ὑφίστανται, διότι ἠθέλησαν νὰ συνθηκολογήσουν μὲ τὴν συνείδησιν, μὲ τὴν κρίσιν, μὲ τὴν ἀντίληψίν των.

Εἰς τὸν γάμον δὲν πρέπει νὰ χωρῇ: «δὲν εἶναι... ἀλλὰ...», «δὲν ἔχει... ὁμως...»;

διότι, ὅταν ἀρθῶσιν οἱ λόγοι, οἱ ἀναγκάσαντες εἰς τὴν συνθηκολογήσιν, μένει ὡς τρυξ καὶ κατάντημα ἡ δυσαρέσκεια, ἡ δυσαρμονία, ἡ ψυχρότης, καὶ μάλιστα περισσότερον ἐντεταμένη.

Δι’ αὐτὸ μὴ συνθηκολογήσετε ποτὲ εἰς τὸν γάμον σας· ἄλλως ὀπλισθῆτε μὲ ὑπομονὴν μεγάλην.

Τὰ λοιπὰ προτερήματα.

Δὲν θέλω νὰ ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως περὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν προτερημάτων τῆς ἰδανικῆς συζύγου: τῆς ἀγαθότητος, τῆς καλοσύνης, τῆς φιλοπονίας, τῆς τάξεως, τῆς τιμιότητος, τῆς στοργῆς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων, διότι αὐτὰ δὲν εἶναι προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν μόνον εἰς τὴν σύζυγον. Ταῦτα πρέπει νὰ τὰ ἔχη καὶ ἡ κόρη, ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ὁ ἀνὴρ, εἴτε προετοιμάζεται διὰ τὸν γάμον, εἴτε ὄχι. Αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὸν ἄνθρωπον· πῶς θέλετε νὰ τὰς περιορίσωμεν μόνον εἰς τὰς συζύγους;

Ἐπιφυλάσσουσα ἐν τούτοις τὰς ὀλιγωτέρας γραμμὰς τῆς σελίδος ταύτης διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτάς, δὲν θέλω νὰ ὑποβιβάσω τὴν ἀξίαν των· τοῦναντίον, θέλω νὰ τὰς παραστήσω ὡς κοινὰς καὶ ἀπαραιτήτους.

Λοιπὸν...

Ὑπακούσατε λοιπόν, κύριοι, εἰς τὴν καρδίαν σας, φωτιζόμενοι ἀπὸ πνεῦμα εὐθὺ καὶ διαυγές· προσέξατε μὴ σὰς παραπλανήσουν συκοφαντικοὶ κρωγμοὶ τῶν βατράχων τῆς κοινωνίας, οἱ ὁποῖοι ἐπάδουσι μοιρολόγια καὶ κατηγορίας ψευδεῖς, μὴ σὰς τρομάξουν τὰ σκάνδαλα, ποῦ ἐπιπλέουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡ εὐτυχία ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ εἶναι μεγάλη, εἶναι ἀκένωτος, ἀλλὰ δὲν ἐπιδεικνύεται· κρύπτεται ἐπιμελῶς καὶ ζητεῖ νὰ ζῆσῃ ἐν ἀφανείᾳ. Τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν σὰς προσφέρει ἡ κόρη, τὴν ὁποῖαν ἐξελέξατε. Μὴ διατάσετε. Ἐν βῆμα πρὸς τὸν γάμον καὶ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν σὰς ὑπόσχεται. Ἄν τὸ ἀναβάλλετε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θυσιάζετε τὴν εὐτυχίαν τῆς σήμερον, ποῖος ξεύρει ἂν δὲν εἶναι διὰ σᾶς αὖριον ἀργά;

ΙΑΝΘΗ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Φίλος, τὸν ὁποῖον ἐκέρθησας κατ’ ὄλον τὸν βίον σου, πρέπει νὰ μὴ σοῦ ἀποβῇ δυσάρεστος ἕνεκα μιᾶς στιγμῆς. Λίθος μετὰ πολλὰ ἔτη καθίσταται ἀδάμας· φρόντισε μὴ καταστρέψῃς αὐτὸν ἐν μιᾷ στιγμῇ, κτυπῶν αὐτὸν κατ’ ἄλλου λίθου.

✧ Οἱ ἀληθεῖς φίλοι ὁμοιάζουσι πρὸς κισσὸν καὶ τὸν τοῖχον, ἐφ’ οὗ οὐ οὐδὲς στηρίζεται· ἀμφότεροι ἴστανται ὄρθιοι ὁμοῦ ἢ ἀμφότεροι καταπίπτουσι ὁμοῦ.

✧ Οἱ ἐρῶμενοι, καὶ οἱ μᾶλλον τρυφεροί, κυρίως οἱ μᾶλλον τρυφεροί, εἶναι ἀπαθέστατοι μέχρι σκληρότητος σχεδὸν περὶ παντός μὴ ἀπτομένου οὔτε ἐκ τοῦ πλησίον, οὔτε ἐκ τοῦ μακρῶν, τοῦ ἀντικειμένου τοῦ πόθου των.

✧ Φιλία εἶναι ἡ ἐπιθυμία, ἡ διαρκὴς ἢ σχεδὸν διαρκὴς, νὰ ζῶμεν ἐν τῇ σκέψει ἄλλου τινός, καὶ ἡ ἐπιθυμία, ἵνα ἄλλος ζῇ διαρκῶς ἐν τῇ σκέψει ἡμῶν.

— ... 'Αλήθεια! ή μαμά σας τὸ εἶπεν; ... ἐξηκολούθησεν ή νεάνις. Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε, κύριε Βερτράνδε. 'Εξ αἰτίας τῆς πληγῆς σας ἐγινεν ὅ,τι ἐγινε... Δὲν ἠμπόρουν νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω, βλέπουσα δὲ τὸν κύριον Κυπριανόν, ἐφαντάσθη, ὅτι ἐπανέβλεπον σᾶς... 'Ὡ! εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πολλάκις μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι δὲν εἶσθε ὅλως διόλου ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχα γνωρίσει, καὶ μοῦ ἐγείροντο μάλιστα καὶ ὑπόνοιαι, ἀλλὰ πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω; ... 'Ὡ! κύριε Βερτράνδε, ἔπρεπε νὰ μὲ ἐφανερώνεσθε, ὅταν μὲ εἶδετε ἐκ νέου εἰς τὸ χωράφι... ἐνθυμείσθε, ὅταν σᾶς εἶδα νὰ ὀδηγῆτε τὸ ἄλογό σας... 'Ακριβῶς γὰρ σᾶς εἶχα κάμει τὸν περὶπατον ἐκεῖνον. 'Ἐπρεπε νὰ μοῦ ἐλέγατε τότε... 'Ὁχι, σταθῆτε, ἐγὼ εἶμαι ή μόνη ἔνοχος' ἔπρεπε νὰ πιστεύσω μᾶλλον εἰς τὴν καρδίαν μου, παρὰ εἰς τὰ μάτια μου. 'Αν δὲν ἦτο τὸ γάντι, τὸ λευκὸν γάντι, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν ὑπὸ τὸ δάπεδον τοῦ δωματίου, δὲν θὰ ἐγνώριζα καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, κύριε Βερτράνδε! 'Ὡστε δὲν μ' ἐλησμονήσατε διόλου, ἀφοῦ ἐθέσατε τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ φακέλλου! 'Α! καὶ ἐγὼ δὲν σᾶς ἐνθυμούμην ὀλιγώτερον. Καθ' ἐκάστην σᾶς ἐσκεπτόμην, καθ' ἐκάστην ὁ νοῦς μου ἐπέτα εἰς τὸ λιβάδι ἐκεῖνο τῆς βρύσης, εἰς τὸ χορτοφόρον ἀμάξι, καὶ ἔπειτα... ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυε, τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ... Μητέρα, εἶπε τότε ή Μαρίκα, στρεφομένη πρὸς τὴν Αἰκατερίνην, δὲν σᾶς τὰ διηγῆθην ὅλα εἰς τὸ τραῖνο. 'Αν δὲν ἠδυνάμην νὰ λησμονήσω τὸν κύριον Βερτράνδον, ἂν τῷ εἶχα ἀφιερῶσει ὅλην μου τὴν ζωὴν, τοῦτο ἦτο ἐξ αἰτίας ἑνὸς...

Διεκόπη. 'Ἐβλεπε τὸ πρόσωπον τοῦ Βερτράνδου νὰ πλησιάζη δειλὰ τὸ ἰδικόν της καὶ μετὰ ἐν δευτερόλεπτον ἠσθάνθη τὰ χεῖλη του νὰ προσκολλῶνται φλογερὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὰ χεῖλη τῆς ἄλλοτε, καλλίτερα ἴσως, διότι ἐγνώριζον νὰ φιλοῦν γλυκύτερα, τὰ χεῖλη τοῦ ἀνδρός, ὅστις πολὺ ὑπέφερε, τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, ποῦ ὀμιλοῦν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν.

Καὶ ή Μαρίκα ἀνεστéναξεν, ὡσάν ή ψυχὴ της νὰ ἐπέτα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ παραδείσου.

— Δεσποινίς Μαρίκα!... Μαρίκα! ἐπανελάμβανεν ὁ Βερτράνδος μὲ σιγανὴν φωνήν, μ' ἓνα ψίθυρον λατρείας.

'Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ὁ νέος τὴν ἤκουσε νὰ ὀμιλῆ, νὰ ἐξηγῆ τὰ πράγματα, νὰ διηγῆται τὸ ἐπεισόδιον τῆς φωτογραφίας, νὰ διηγῆται τί ἔκαμε τὸ ἄλλο γάντι. 'Εκεῖνος ὅμως οὐδὲν εὗρισκε νὰ εἶπῃ. 'Ὁλαι αἱ σκέψεις του ἐφαίνετο, ὅτι ἐκοιμῶντο ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου του, βεβαρυμένου ἐκ τῆς εὐτυχίας, καθὼς αἱ μέλισσαι ἀπὸ τὸ μέλι.

— Δεσποινίς Μαρίκα! ἐπανελάμβανε μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μὲ τόνον ἐκστάσεως. Δεσποινίς Μαρίκα!

Καὶ τοῦτο ἦτο ἐπαρκές· ή νεάνις ἐνόει τὰ πάντα καὶ οὐδέποτε θὰ ἠύχετο, ἴσως, νὰ τῆς εἶπῃ ἄλλο πρᾶγμα, ἀφοῦ ή φράσις ἐκείνη εἶχε τόσον θέλητρον καὶ γλυκύτητα, τρυφερότητα καὶ θωπεῖαν.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, μάρτυς τῆς εὐτυχίας των ή Αἰκατερίνη, παρετήρει, ἀκούουσα ἐν σιωπῇ, μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὸν σταυρόν της, ὡσανεὶ παρεκάλει τὸν οὐρανόν, ὅπως μακρύνῃ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς εὐτυχίας ἐσπέραν.

'Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσκέπτετο μὲ τρόμον καὶ ἰσχυρὰν ἀνησυχίαν:

— Καὶ ὁ Κυπριανός; καὶ ὁ Μπρουσκάιλ; Τί θὰ εἰποῦν;

Εἰς τὴν σκέψιν ταύτην ή δειλὴ χωρικὴ ἔκλειε τὰ μάτια της καὶ ἐσταυροκοπεῖτο μυστικά, παρακαλοῦσα τὸν 'Υψιστον, ὅπως ἐσυνεβίθιζε νὰ κάμῃ, ὅσάκις κάποιος κεραυνὸς ή βροντὴ προσεμήνυε θύελλαν.

13.—Τὰ πράγματα περιπλέκονται.

Τὰ χρυσᾶ συννεφάκια τῆς δύσεως ἀπεχαιρέτων πλέον τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ ἄστυρον ἐκεῖνο, μὲ τὸ ἀνάμμα τῶν φώτων, ἤρχισε μία νέα ζωὴ, οἱ ὑπῆρται καὶ οἱ φύλακες διέτρεχον τοὺς διαδρόμους, διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας τοῖς ἐπέβαλλεν ή ὥρα ἐκείνη.

Καὶ τι τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ ξένον ἔλεγε πλέον εἰς τὴν Μαρίκαν καὶ τὴν Αἰκατερίνην, ὅτι δὲν εὗρισκοντο ἐντὸς αἰθούσης κάποιου σπιτιοῦ.

'Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὴν γοητείαν ἐκείνην, νὰ μεταπέσωσι πάλιν εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν, ή ὁποία δὲν δίδει μίαν εὐτυχίαν, χωρὶς νὰ τὴν περιορίσῃ μέσα εἰς στενὰ ὄρια.

— Καὶ τώρα, παιδί μου; ἠρώτησεν ή Αἰκατερίνη μὲ δειλὸν παρακλητικὸν ὕφος.

'Ἡ Μαρίκα ἀνεστéναξεν· κατ' ἀρχὰς ἔμεινε σιωπηλὴ, ἔπειτα, μὲ τόνον φωνῆς, ὁ ὁποῖος ἐφανέρωνε μίαν ἀμετάπειστον ἀπόφασιν, ἀπήντησε:

— Λοιπὸν, τώρα εἶμαι εὐτυχής! Εἶπα εἰς τὸν κύριον Βερτράνδον ὅ,τι ἠθελα, εἶδα, ὅτι μὲ συγχωρεῖ· δὲν ζητῶ τίποτε πλεῖστον. Εἶμαι πλέον εὐτυχής!...

— 'Αλλὰ ή μητέρα σας τί θὰ εἶπῃ; ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ή Αἰκατερίνη.

— Τῆς ἔστειλα ἓνα γραμματάκι ἀπὸ τὸν σταθμόν, διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆ διὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

— Καὶ ὁ Κυπριανός;

— 'Α! τὸν κύριον Κυπριανόν! εἴπορῶ νὰ εἰπῶ τώρα, ὅτι αἱ πιθανότητες νὰ τὸν νυμφευθῶ ὀλιγοστεύουν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Θὰ λυπηθῶ, ἂν ή ἀπόφασίς μου αὐτὴ τὸν πικράνῃ, ἀλλ' ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι...

— 'Ἐχεις δίκαιον, ἐν τούτοις πῶς θὰ τὸ μάθῃ; ἐπιθύρισε μὲ τρόμον ή Αἰκατερίνη· εἶναι καὶ ὁ ἀνδρας μου ἀκόμη. Σκεφθῆτε, δεσποινίς, αὔριον εἰς τὰς δέκα ὁ συμβολαιογράφος θὰ παρουσιασθῆ σπῆτι διὰ τὰ ἔγγραφα.

— Τηλεγραφήσατέ του, μητέρα, νὰ μὴ κάμῃ τὸν κόπον αὐτόν, συνεβούλευσεν ή Μαρίκα.

'Ἡ Αἰκατερίνη ἠσθάνθη ῥίγος εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὴν καρδίαν.

— 'Ὡ! αὐτὰς ή πρωτευουσιάνες! ἐσκέφθη εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ νοῦ της, νομίζον, ὅτι μὴ ἐπαρχιώτισσα γυναῖκα εἴπορῃ νὰ ἀναλάβῃ ὅλην τὴν εὐθύνην ἐπάνω της καὶ νὰ τηλεγραφήσῃ: «ἐλάτε» ή «μὴ ἔλθετε».

— Τί σκέπτεσαι σύ, παιδί μου; ἠρώτησε δειλὰ ή Αἰκατερίνη.

'Ὁ Βερτράνδος οὐδὲν ἐσκέπτετο ή μᾶλλον δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ τί ἐσκέπτετο. Εἶχε χαμηλώσει τὴν κεφαλὴν, τὰ μάτια του ἔβλεπον ἀτενῶς ἐν ἀνθος τοῦ κήπου μὲ κανονικὰ πέταλα καὶ τὰ βλέφαρα, τὰ ὁποία ἐφρῖσσον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπρόδιδον, ὅτι αἱ σκέψεις του ἦσαν πολὺ ζωηραὶ καὶ ἀνήσυχαι.

Βλέπουσα, ὅτι ὁ Βερτράνδος, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀπέστρεψε κατὰ πόρφυρον τὴν κεφαλὴν, ή Μαρίκα εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Μπρουσκάιλ:

— 'Ἐμπρὸς λοιπὸν, μητέρα, ἂς ἀκούσωμεν τὴν ἰδέαν σας... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀποκαλῶ ἀκόμη μητέρα;

— 'Ὡ! δεσποινίς Μαρίκα! αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, νομίζω... καὶ ἐπειδὴ μὲ λέγετε καὶ πάλιν «μαμά», ἐπειδὴ ὁ Βερτράνδος μου δὲν σᾶς εἶναι πολὺ... καὶ ἐκεῖνος ἀκόμη...

'Αλλὰ ή Αἰκατερίνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ· δὲν ἦτο ποτὲ εὐφραδής, πολὺ μᾶλλον εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην, ἥτις τῇ ἐφαίνετο πολὺ σπουδαία.

Τότε ή Μαρίκα καὶ ὁ Βερτράνδος ἀλληλοκυτετάχθησαν, αἱ χεῖρες των συνηνώθησαν ἠρέμα καὶ ἀντελήφθησαν καὶ οἱ τρεῖς, ὅτι εἶχαν τὴν ἰδίαν σκέψιν, τὸν αὐτὸν πόθον.

(ἀκολουθεῖ)

■ "Εφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

'Ἐπίσης εὗρισκονται Κρέμαι 'Αφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντε-κολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχωρέσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλεφῶνον 1148.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η ΠΟΜΦΟΥΛΓΑ

Όλο κι' άνεβαίνει ή πομφούλγα, όλο κι' άνεβαί- νει...

Ό ήλιος, που βρίσκεται στο μεσουράνημά του, όλη του την ώμορφιά και όλα του τα χρώματα άπάνω της τή ρίχνει...

Μέ τριαντάφυλλά του την σφίγγει σέ δειλό και ντροπαλό άγκάλιασμα.

Και μέ τή κρινά του, ποθει νά τής ειπή τόν έρωτά του... Μέ τή χρυσάφια νά τόν άγοράση...

Είναι τό μαγικότερο σημείο αυτή τή στιγμή, που κρατεί αίχμάλωτη κάθε ψυχή, κάθε στοιχείο, κάθε τι, που κρύβει μέσα του τή σπιθα τής ζωής και του θαυμασμού τό κύμα...

Άές και είναι ό μαγνήτης του σύμπαντος!

~*~

Οί άνθρωποι από κάτω σταματούν τό δρόμο τους γιά νά τήν θαυμάσουν. Τόσο είναι ώραία.

Άλλά εκείνη δέν προσέχει σέ κανένα.

Άνεβαίνει άδιάκοπα, άνεβαίνει σάν μιá νεράίδα υπερέφρανη, που κατάκτησε του ήλιου τή καρδιά.

Άλλά κι' αυτός φαίνεται πολύ νά τή ποθή... όλο τήν τραβά κοντά του... γρήγορα τώρα... πολύ γρήγορα...

Μά έξαφνα, όταν ή πομφούλγα έφθασε τόσο κοντά του, ώστε νά κυτταχθούν πρόσωπο μέ πρό- σωπο, ό ήλιος σ' ένα κύτταγμά του έξεταστικό- τερο, τής δίνει μιá και τήν σπάξι...

Ω! τί είδα τότε εκείνη τή στιγμή!

Όλοι, όσοι είχαν σταθή από κάτω και τήν έθαύμα- ζον, έκλαιγαν τώρα από τόν πόνο τής σαπουνάδας, που είχε σπάξει από ψηλά μέσα στά μάτια τους!...

ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ καλλιτεχνικά και κομψαί διά βεσι- κάδες κατασκευάζονται ταχύτατα και εις τιμάς λίαν εύθηνάς εις τό φωτογραφείον ΙΡΙΣ, Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, άνωθεν του παν- τοπωλείου τών Άδελφών Δημητρακοπούλων.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Άναλαμβάνει πάσαν άγωγήν ένώπιον όλων τών Τουρκικών Δικαστηρίων.

Η άμοιβή διά τούς άπόρους δέν προ- πληρώνεται.

Γαλατά, Μουμχανές, Κουτώ χάν, 15-17.

La Lumiere Electrique

Etablissements d'entreprises electro-techniques.

(Λά Λουμιέρ Έλεκτρικ)

Έργοληπτικά Καταστήματα παντοειδούς ήλεκτροτεχνικής έγκαταστάσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Τετσεγιάν Χάν, άρ. 10-12.

ΑΠΟΘΗΚΗ: Όδός Τελωνείου, άρ. 27.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, έναντι του Τεύνελ, 29.

Εις αυτό εδρίσκετε: Πανιά διαφόρων ειδών και ποιότητων. Έφάσματα μάλλινα και βαμβακερά διά κυρίας. Φανέλλες, προσέψια, κουβέρτες, στόρια, τραπεζομάν- δυλα, πετσέτες κτλ. Όλα έκλεκτά και εις τιμάς εύθηνοτάτας.

Παλαιά άνδελόπ τροχών αυτοκινήτων προς πώλησιν. Πληροφορίαί παρ' ήμίν.

Έλλην. Φιλολ. Σύλλογος. — Γενομένων τών άρχαιρειών του Φιλολογικού τμήματος, έξελέγη- σαν πρόεδρος ό κ. Άλ. Ζαμαρίας, αντιπρόεδρος ό κ. Π. Παπακωνσταντίνου και γραμματεύς ό κ. Νικ. Παπαγιαννόπουλος. του δέ Έκπαιδευτικού τμήματος, πρόεδρος ό κ. Μ. Αύθεντόπουλος, αντι- πρόεδρος ό κ. Όδ. Άνδρεάδης και γραμματεύς ό κ. Ν. Καλαμαριτζής.

Θάνατος. — Ευύπόληπτος και σεβαστός πολίτης, ένάρετος οικογενειάρχης και συμπαιθής φυσιογνω- μία, ό Κωνσταντίνος Χ' Νικολάου Ραιδεστηνός, άπέβιωσεν έν ηλικία 75 έτών. Ό μεταστάς, έκ Τσορολό καταγόμενος, ήτο πενθερός του φίλου κ. Τορδ. Ι. Λημνίδου, διευθυντού τής έφημερίδος «Ν. Άνατολή», και πατήρ του φερέλπιδος φοιτητού τής Ιατρικής κ. Λεωνίδα Κ. Νικολαΐδου, ος και άπευθύνομεν τά θερμά μας συλλυπητήρια.

Ζάππειον Παρθενωγωγείον. — Γενομένων τών έξετάσεων, άπεδείχθησαν τελειόφοιτοι του Γυμνα- σίου αι δεσποινίδες: Άγαθονίκη Παπαδοπούλου, Αικατερίνη Παντιά, Αικατερίνη Πατσιμάκη, Άλε- ξάνδρα Βαρδακά, Άννα Γιαννακίδου, Άννα Καλ- λίου, Αντιγόνη Άναστασιάδου, Άριάννη Τσαού- σογλου, Άσπασία Άναστασιάδου, Βιλεντίνη Άγ- γελίδου, Βασιλική Καρδέλη, Βενετία Στογιαννίδου, Βενετία Τασσιώνη, Δέσποινα Κεσσιόγλου, Δέσποι- να Όργαντζόγλου, Έλένη Χαλκούση, Ευγενία Βέλλη, Ευδοξία Τσατάλα, Θηρεσία Σιταρά, Καλ- λιόπη Κόντου, Μαρία Σκαρφαθιάτου, Μαρία Ψάλ- του, Μηνωδώρα Παντουβά, Όλγα Τσελέντη, Ού- ρανία Ζωγράφου, Πηνελόπη Ζουμπούλογλου, Σοφία Γλυκιά, Σύμμα Ζαφειροπούλου, Χαρίκλεια Βοργ- γάνη. Τελειόφοιτοι δέ του Διδακταλείου αι δεσποι- νίδες: Άλεξάνδρα Μυλωνά, Ειρήνη Άσημοπούλου, Ειρήνη Σαββίδου, Έλένη Άβραμίδου, Θεαίώ Γκίκα, Θεογνωσία Θεοδοσιάδου, Μαρία Άναστα- σιάδου, Μαρία Θωμά, Μαρία Σταυρίδου, Όλγα Λιβανίδου. Εις τάς φερέλπιδας τάτας δεσποινί- δας άπευθύνομεν τά θερμά μας συγχαρητήρια, εύχόμενοι εις αυτάς εύδοκίμωσιν έν τῷ βίῳ και πλήρωσιν όλων τών εύγενών αυτών πόθων.

Έθνικόν Έλληνογαλλικόν Λύκειον. — ΟΙ τε- λειόφοιτοι του Λυκείου τούτου κατά τό έφετεινόν σχολικόν έτος είναι οι εξής: Άδαμπασιάδης Λ., Άγουράκης Κ., Άλεκτορίδης Ν., Γαβριηλίδης Κ., Γαρφαλίδης Κ., Γεωργαντζέλης Β., Γιαχόπουλος Χρ., Γκεάτας Δ., Δημόπουλος Άλ., Έπέογλου Κλ., Καναγκίνης Γ., Καραγιαννάκης Γ., Κάρλας Κ., Κέντρος Πασχ., Κεχαγιόγλου Π., Κιτριλάκης Ι., Κομνηνός Φώτ., Λαμπαδάρης Σιμ., Λεβαντής Α., Λεοντίδης Λ., Λέσιος Δ., Μολυβάς Μ., Πανουρ- γιάς Α., Παντερμαλής Στ., Πακανικολάου Κλ., Πάπης Δημ., Πάτταρας Χαρ., Σαροής Ι., Σισμάν- ογλου Σ., Σκανοβής Ν., Σκαρλατίδης Ι., Σούρλας Κ., Στρογγυλός Έδρ., Σურτούδης Χρ., Φραγκό- πουλος Σ., Χαρισιάδης Χαρ., Ψηφίδης Ε.

Κοσμογράφος (πρόην Έπποδρομιον). Πάντοτε ώραία και επίκαιροι ταινίαί. Άερισμός, φωτισμός άπλέρτος ή τελεία μουσική και ή κομψότης τής μεγάλης αίθούσης του τόν καθιστώσι πολυσύχνα- στον έκλεκτου κόσμου κέντρον. Είσοδος μόνον μέ 70 παρ.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ του νεωτέρου συρμού εις τό κατάστημα τής δεσποινίδος ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Δίοδος Τεύνελ, άρ. 5. Έν αυτῷ θα εύρετε προθυμία, ταχύτητα, άφθονίαν ύλικών και τιμάς εύθηνοτάτας. ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Τάς άγοράς σας εις του Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως του Τοκατλιά. Όλα τά άνδρικά, γυναικεία και παιδικά είδη εις τιμάς άπιστευτώς εύθηνάς.

Ό κλεπτογράφος.

Όπως ώνομάσθη υπό του έφευρέτου του συν- δασμός τις μηχανημάτων λεπτεπιλέπτων, διά του οποίου κατορθούται νά φωτογραφηθή ό κλέπτης, ό όποιος θά εισήρχετο λάθρα εις έν κατάστημα.

Μερικά σύματα ήλεκτρικά εις τό έσωτερικόν μέρος τής θύρας του καταστήματος, εις τή παρά- θυρα και εις πάν μέρος, έξ ού είναι δυνατόν νά διέλθῃ ό κλέπτης, συγκοινωνούσι μέ μιάν φωτο- γραφικήν μηχανήν, τοποθετημένην εις κατάλλη- λον μέρος. Εύθύς ως άνοίξη ή θύρα ή τό παρά- θυρον και έμβῃ ό κλέπτης, τά ήλεκτρικά σύματα έξαποστέλλουσι ρεύμα εις τόν μηχανισμόν τής φωτογραφικής μηχανής, ή όποία άρχίζει και έν τῷ βαθυτάτῳ σκότει νά φωτογραφῇ τās κινήσεις τών κλεπτών αυτομάτως.

Τό μέτρον τουτο, όπου εισήχθη, έδωσε κάλλι- στα άποτελέσματα και έβोधήθησεν τήν άστυνομίαν εις τās έρεύνας της.

Υπέρογκα ένοίκια.

Η Άμερική είναι χώρα τών υπερόγκων. Συνε- πώς εις αυτήν άπαντιξ τις και τά μάλλον υπέρ- ογκα ένοίκια.

Έννοείται, ότι ταύτα είναι διά τά καταστήματα τών κεντρικών δρόμων. Εις τήν Νέαν Υόρκην, εις τήν πλατείαν του Χρηματιστηρίου, από τήν όποίαν περνούν πεντάκόσια χιλιάδες άνθρωποι ήμερησίως, τά ένοίκια φθάνουν εις ένα φανταστι- κόν ποσόν.

Εις στιλβατής ύποδημάτων εις τό Broadway έδιδεν έξήντα χιλιάδας φράγκων έτησίως ένοίκιον ένός τετραγωνικού ποδός, τόσον μέρος δηλαδή, όσον του ήτο έπαρκές, διά νά τοποθετησῃ τό κουτί του. Μετά ταύτα, όταν ήναγκάσθη νά φύγῃ από τό μέρος εκείνο, ένφώκισεν άλλο — του ίδιου πάντοτε μικροσκοπικού μεγέθους — αντί έβδομήκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων έτησίως. Και όμως δέν παρα- πονεΐται και μέ τό ένοίκιον αυτό, άφού, παρ' όλην τήν άκρίθειάν του, ό στιλβατής έγινε πλούσιος.

Εις πωλητής πούρων, διά νά έννοικιάσῃ μέρος, ίκανόν νά χωρῇ μόλις δύο άνθρωπους, τόν πωλη- τήν και τόν άγοραστήν, ήναγκάσθη νά δώσῃ τριάκοντα έπτά χιλιάδας φράγκων έτησίως. Έπρεπε δηλαδή νά πωλήσῃ δύομισυ εκατομμύρια ποῦρα, διά νά καλύψῃ τά έξοδα του ένοικίου του και μετά ταύτα ν' άρχίσῃ νά κερδίζῃ και διά τόν έαυτόν του.

Τά καλλίτερα κρασιά, τά εύγευστότερα ρακιά εις τάς άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ In Γαλατά, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ό ειδικός προί τήν χειρομαν- τίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκάστην εις τήν κατοικίαν του: Μπίγιογλου, Χαμάλ-μπασι, όδός Δάλια, Χαϊρήλ χάν, άρ. 11. Είσο- δος έκ τής δεξιάς θύρας του χα- νίου. Ό έπιστήμων ούτος διά τής χειρομαντικής του δυνάμειος κατορθώνει νά έξακριβώσῃ τά παρόντα, νά προΐδῃ τά μέλλοντα και νά μεταβάλῃ τήν τύχην τών συμβουλευομένων αυτόν. Η χειρομαντία, ή άρχαιότατη τών έπιστημών, επικυροῦται από τήν ροήν τών αΐώνων. Προς

διαπίστωσιν τής ικανότητος του ως άνω χειρομάντιου, άποιαθήτε άπαξ προς αυτόν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ εύρύχωροι έξοχικοί οίκιοι εις συμ- φερούσας τιμάς έν τῇ Ιερῃ μοιῃ του άγίου Γεωργίου του Καρίτη έν Άντιγόνη. Υδαρ πόσιμον άφθονον και θαλάσσια λουτρά εις τήν διάθεσιν τών έννοικιαστών. Η γραφική εις τήν τοποθεσία, μέ τήν θάλασσαν άφ' ένός και τά θύκια κενή άφ' έτέρου, καθιστῇ τās οίκιας τάντας μοναδικά θέρετρα.

Ενθύμιον.

— 'Αγαπητέ μου, θά με θυμάσαι όπου κι' αν πῶς;
 — 'Ακούς ἐκεῖ; παντοῦ καὶ πάντοτε.
 — Πρὸ πάντων ὅταν θά περνῶς ἀπὸ τὰ κοσμη-
 ματοπωλεῖα.

Τῆς ἑποχῆς.

Τὰ γυναικεῖα θαλασσινὰ σαλόνια

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Ἀναχώρησις ἐκ	πρωτὰ				ἑσπέρα				Ἐπιστροφὴ ἐκ	πρωτὰ				ἑσπέρα						
	6	7 39	10 05	11 05	1 42	3 42	4 56	6 15		6 46	7 24	8 38	6	7 23	8 55	1 27	2 46	4 55	6 01	8 34
Σιρκετζή	6 10	7 49	10 15	11 15	1 52	3 52	5 06	6 25	6 56	7 34	8 48	Κ. Τσεκμετζέ	6 12	7 47	9 07	1 50	2 58	5 07	6 24	8 46
Κοῦμ-Καποῦ	6 15	7 54	10 20	11 20	2 02	4 02	5 15	6 36	7 07	7 43	8 58	Ἄγιου Στεφάνου	6 27	8 02	9 22	2 05	3 15	5 22	6 39	9 01
Γενί-Καποῦ	6 20	7 59	10 25	11 25	2 07	4 09	5 20	6 41	7 12	7 48	9 03	Μακρύνιοι	6 30	8 06	9 25	2 08	3 18	5 26	6 43	9 05
Ψαμαθιὰ	6 25	8 04	10 30	11 30	2 22	4 24	5 35	6 56	7 24	8 03	9 15	Γεδι-Κουλέ	6 35	8 12	9 30	2 13	3 23	5 32	6 49	9 11
Γεδι-Κουλέ	6 40	8 19	10 45	11 45	2 32	4 34	5 47	7 06	7 34	8 13	9 25	Γενί-Καποῦ	6 40	8 17	9 35	2 18	3 28	5 37	6 54	9 16
Μακρύνιοι	6 52	8 29	10 55	11 57	—	—	5 55	7 16	—	—	—	Κοῦμ-Καποῦ	6 48	8 25	9 43	2 26	3 36	5 45	7 02	9 24
Ἄγιου Στεφάνου	7 —	—	11 05	12 05	—	—	—	—	—	—	—	Σιρκετζή	—	—	—	—	—	—	—	—
Κ. Τσεκμετζέ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	

ΕΥΘΥΜΑ

Κρίσις.

— Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ θεατρικὸν ἔργον τοῦ φίλου μου;
 — Περνῶ κάνεις μερικὲς στιγμὲς εὐφορφες σ' αὐτό.
 — Ναί... τὴν ὥραν ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ θέατρον.

Πῶς φαίνεται.

— Πῶς σὰς φαίνονται οἱ λυρικοὶ στίχοι τοῦ συζύγου μου;
 — Πολὺ καλοί, ἀφίνουν ὁμως νὰ καταλάβῃ κανεὶς, πῶς εἶναι νυμφευμένος.
 — Γιατί;
 — Ἔχει πολλὰ γράψει ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἀπογοητεύσεις».

Ἡ δικαιολογία.

— Γκαρσόν, στή σοῦπά μου εἶναι μιὰ μυῖγα.
 — Περσίβογο, κ' ἐγὼ στὸ δρόμο μὲ τὸ δάκτυλό τῆς ἔβγαλα ὅσες εἶχε.

Συνάδελφοι.

Ἐκείνη. — Εἶσαι κουτός, καῦμένε!
 Εκείνος. — Τότε γιατί ἔρχομαι μαζί μου;
 Εκείνη. — Τέτοιος βλάκας εἶμαι, ποῦ δὲν τὸ κατάλαβα τόσο καιρῶ.

Καὶ χωρὶς.

Πλούσιος κύριος ἐκάλεσε κάποιον ποιητὴν εἰς γεῦμα, ἐπρόκειτο δὲ ἔπειτα νὰ τοῦ ἀναγνώσῃ ἔργον του. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς, εὐθύς μετὰ τὸ γεῦμα, ἐκοιμήθη. Ὁ ἄμφιτρώων προσπαθεῖ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ποιητὴν, διὰ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὸ ἔργον.
 — Δὲν πειράζει, κύριε, ἀπήνησεν οὗτος, μπορῶ καὶ κοιμηθῶ καὶ χωρὶς ν' ἀκούσω τὸ ἔργον σας.

Πραγματικῶς.

— Ἄ! ἀγαπητέ μου, εἶναι μιὰ πολὺ χαρίσσα νεᾶνις; θά τὴν ἐνυμφεύωμην κλειστοῖς ὄμμασι.
 — Πραγματικῶς, πρέπει νὰ εἶναι τις τυφλός, διὰ νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκά του.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΝΗΣΩΝ

μετὰ προσεγγίσεως εἰς ΚΑΔΗΚΙΟ Γ.

Καθ' ἑκάστην:

Ἐκ Γεφύρας 9 30' π. μ. 5 μ. μ. 6 15 μ. μ.
 » Πριγκήπου 7 — » 8 π. μ. 4 — »

Τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς:

Ἐκ Γεφύρας 9 π. μ. 10 π. μ. 6 15 μ. μ. 7 45 μ. μ.
 » Πριγκήπου 6 30 » 7 30 » 4 — » 5 30 »

Ἡ καλλιτέρα ἀνάγνωσις.

Ὁ λόγος περὶ ἀναγνώσεως.
 — Ἐμὲ μ' ἀρέσουν τὰ ποιήματα.
 — Ἐγὼ προτιμῶ νὰ διαβάζω μυθιστορήματα.
 — Καὶ ὁμως ἐγὼ ἀπ' τὰ δύο προτιμῶ νὰ διαβάσω... καταλόγους φαγητῶν.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν θερινῶν ἀπολαύσεων συγκεντρώνουν οἱ δύο δημαρχιακοὶ τῆς πόλεως μας κήποι. Ἡ φιλότιμος διεύθυνσις αὐτῶν κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως τοὺς καταστήσῃ ἀληθεῖς παραδείσους. Ἐκτὸς τῆς περιόπου θέσεως, τῆς αὔρας καὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἐν αὐτοῖς λουλουδιῶν, ὀρχήστρα, ἀριστα κατηρτισμένοι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ὀνομαστῶν μουσικῶν, παιαρίζουν καθ' ἑκάστην τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴν ἑσπέραν, τὰς Παρασκευὰς δὲ καὶ Κυριακὰς καὶ τὴν προμυσημβριαν. Κινηματογράφοι δύο, ὁ εἰς ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Σκαῖτιν, εἰς τὸν κάτω κήπον, καὶ ὁ ἕτερος ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ταξίμ, προβάλλουσιν ἐκλεκτὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ταινίας, μὲ ὑποθέσεις πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὰ εἶδη τῆς καταναλώσεως, ποτὰ καὶ γλυκύσματα, εἶναι πρώτης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς. Τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς τὸ ἀπόγευμα διοργανοῦνται ἀγροτικά ἑορτὰ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Σκαῖτιν εἰς τὸν κήπον Μημητακίων, καθ' ὅς αἱ κυρίαὶ ἔχουν εἰσοδὸν ἐλευθέρην. Δὲν εἶναι λοιπὸν συγκεντρωμένα ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀπολαύσεων εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς κήπους;

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντας, ἀδυνάτους καὶ ἀναεμικοῦς.
 Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασι, ἀριθμ. 52